

CEMİL KAVUKÇU

boş
zaman-
lar

CEMİL KAVUKÇU
BOŞ ZAMANLAR

Can Çağdaş

Boş Zamanlar, Cemil Kavukçu

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alban

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak deseni: Melih Kavukçu

Kapak uygulama: Ezgi Arslan / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: İmak Ofset Basım Yayın Tic. ve San. Ltd. Şti.

Akçaburgaz Mah.137.Sokak No:12

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 45523

ISBN 978-975-07-5856-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750758560

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEMİL KAVUKÇU
BOŞ ZAMANLAR

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995

Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996

Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997

Temmuz Suçlu, 1998

Dönüş, 1998

Dört Duvar Beş Pencere, 1999

Pazar Güneşi, 2000

Gemiler de Ağlarmış, 2001

Başkasının Rüyaları, 2003

Suda Bulanık Oyunlar, 2004

Gamba, 2005

Mimoza'da Elli Gram, 2007

Angelacoma'nın Duvarları, 2008

Tasmalı Güvercin, 2009

Düşkaçıran, 2011

Aynadaki Zaman, 2012

Örümcek Kapanı, 2013

Üstü Kalsın, 2014

O Vakit Son Mimoza, 2015

Maviye Boyanmış Sular, 2016

Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz, 2017

Balyozla Balık Avı, 2019

Patika, 2022

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

Eşim Meral'e...

“Gerçek hikâyeler sadece uydurulan hikâyelerdir.”

Peter Esterhazy

İçindekiler

TAHTAKURULARI.....	15
ÇIKŞIR	19
BOŞ ZAMANLAR	25
FAYIK VE DİĞERLERİ	
N'apıcaz Fayık	37
Kurbağa	51
Amca İhsan.....	61
ZATEN GİTME DİYEN DE YOK.....	67
KAYALAR	73

TAHTAKURULARI

Gece yatmadan önce yapılacak işlerin en önemlisi dayıma düşüyordu. Kimse ona görevini hatırlatmazdı ama dedemin uyku saati yaklaştığında çevresine huzursuzluk saçmaya başlardı. Dayım da bunun farkındaydı kuşkusuz ama oralı değilmiş gibi davranarak dedemdeki gerilimi artırmaktan içten içe haz duyardı. Anneannem yanına sokulup dirseğiyle onu dürttüğçe, Hadi artık, diye fısıldadıkça zafer kazanmış gibi bana gülümserdi dayım. Sonra, bu kadar eziyet yeter dercesine şişleri isterdi. İşte, dayımın kıran kırana gece savaşı başlıyordu. Anneannemin metal örgü şişini alır, küçük odadan küçük girişe çıkardı, ardından da biz. Somyasının ucuna ilişmiş dedem ise, bütün olanların farkında değilmişçesine başka bir aleme uçmuş gibi karşı duvara bakardı. Çocukluğundan, belki de dedemle anneannemin ilk evlilik yıllarından kalma iskemlelerden birini ters çevirip kucağına yerleştirirdi; dört ayağı da havada.

Küçücük, kümes gibi, girişi, mutfağı ve helayı saymazsak tek odalı teras katındaki evi hiç sevmemiştim. Annem beni buraya getirdiğinde yaz sonuydu. Anneannem, dedem ve dayımın buraya nasıl sığıdıklarını anlamamıştım, üstelik bir süre ben de onların yanında kalacaktım. Annemin ne zaman geleceğini sormayı ısrarla

sürdürdüğüm günlerdi; dedem duymamış gibi yapar, dayım omuz silker, anneannem ise, işi bitince derdi. Bu nasıl bir işse bitmek bilmiyordu. Kendimi kendimce bu yokluğa alıştırmaya çalışıyordum. Ama alışamıyordum. Annemi özlüyordum. Beni buraya getirdiğinde birkaç gün sonra gelip alacağını söylemiş, sıkı sıkı sarılıp yanaklarımdan öpmüştü. Dedem sofyada oturan, anneannem de ayakta dikilen birer heykeldi. Dayım evde değildi. Anneannemle sessizce bir şeyler konuşmuşlardı, ama anlamamıştım. Sonra sessizce kapıyı çekip gitmişti.

Dayım, kucağındaki sandalye değil de tedavi edilmeyi bekleyen yaralı bir hayvana bakıyor gibiydi. Elindeki şişi sandalyenin bacağındaki küçük deliklere sokup çıkarırken anneannem de eğilmiş başı titreyerek şişin hareketlerini izliyordu. Üçümüz daracık girişteydik, dedem odadaydı, bu törene katılmazdı ama onun isteği üzerine yapılırdı bütün bunlar. Perdenin arkasındaki görünmeyen güçtü dedem. Sadece kendinin duyabileceği kısıklıkta radyodan ajans ve hava durumlarını dinler, sonra istasyon arama düğmesini çevirerek cızırtılı bir dünya turuna çıkardı. Konuşurken de sesi kısıkta dedemin, çok kısık. Onu duymakta güçlük çekerdim. Tuvalete gitmek ya da girişteki üç ayaklı küçük kurbağa sobayı kontrol etmek için odadan çıkardı. Bir kulağı radyodaydı bir kulağı da sobadaydı. Yanmak için büyük çaba gösteren odunlar alev alıp coşarsa içeriden hisseder, yanına kadar gidip bundan emin olur ve anneannemi çağırırdı. Bundan sonrası onun işiydi; maşayı alır, sobanın kapağını açıp başı titreye titreye odunları dağıtarak alev coşkısına son verirdi. Harlı değil, için için yanmalıydı ateş, ev olması gerekenden çok ısınmamalıydı, yoksa dedem terlerdi. Terlerse hasta olabilirdi. O yüzden evin içi sıcak olmazdı. Üşümek için kazakla otururduk.

Evimizi hatırlatan tek şey, sobanın üzerinde kurutulan portakal kabuklarının kokusuydu. Babam çok uzak-

lara gitmeden önce evimiz de böyle kokardı. Anneannem iyice kuruyan kabukları maşayla toplayıp sobanın altındaki tablaya koyardı. Onları, odunları tutuştururken kullanıyordu.

Sonunda anneannem Eto! (İşte!) diye bağırdı. Evet, sığındığı hücreesine gelen saldırıya daha fazla dayanamayan bir tahtakurusu kendini dışarı atmıştı. Şaşkıncı, sandalye bacağına üstünde nereye kaçacağını bilemiyordu ve dayım da başparmağının tırnağı ile ezivermişti onu. Dürtülmesi gereken birçok delik vardı ve oralarda gizlenen daha onlarcası olduğunu biliyorduk, üstelik elden geçirilmesi gereken üç sandalye daha vardı. Yatmadan iki saat önce başlardı operasyon. Tahtakuruları bertaraf edildikten sonra –ama yine de ulaşamadığı, biz uyurken kanımızı emecek uyuyan hücreler kalırdı– anneannem yatma düzenimizi hazırlardı. Odanın bir duvarına bitişik iki kişilik somyada dedemle anneannem, karşı duvara bitişik tek kişilik somyada dayım, onun hemen dibinde yer yatağında da ben yatardım. Dayımın tarafındaki duvar küçük kahverengi lekelerle kaplıydı. Sabah uyandığında ilk işi yastığının altındaki kibrit kutusunu çıkarmak ve gözlerini kısıp duvarı incelemek olurdu. Kanla şişmiş bir tahtakurusu gördüğünde kibriti çakar, alevi üstüne tutardı. Böcek o anda infilak eder, kendinden büyük kan izlerinden lekeler saçardı duvara. Bizim kanlarımız. O anda dayım dönüp gülümseyerek bana bakardı.

Dayım fırıncı. Kâmil Abi diye biriyle ortak fırınları var. Ama bir evi yok dayımın, karısı yok, çocuğu yok. Kocaman adam ama hâlâ anneannemin çocuğu.

Tamam, dedi anneannem, başka yok, çıkan çıktı. Beyhude yere uğraşma.

Son sandalyeye gelince, yani iki saate yakın bir zaman geçince sabrı da taşardı anneannemin. Ama dayım kararlıydı, dilinin ucunu dişlemiş, gözleri kısık, gittikçe artan öfkesiyle şişi deliklere sokup çıkarıyordu.

Bir tane daha var, dedi, bir tane daha var.

Bunu nerden biliyor dayım. Çıkan çıktı işte. Bu kadar darbeye hangi tahtakurusu dayanır ki?

Varsa var, dedi anneannem, bu korku ona yeter, sabaha kadar çıkmaz deliğinden. Yeter artık, uykumuz geldi.

Ne korkusu, dedi dayım, ışığı kapar kapamaz çıkar deliğinden.

Uykusu gelen kendisi değildi, dedem adına konuşuyordu.

Dayım, şışı çektiği deliğe dikkatle bakıyordu. Sonra, İşte, dedi. Koluyla alnını sildi. Yanılmamıştı. Delikten bir tahtakurusu çıkıyordu. Teslim olmuştu. Bitkin bir yürüyüşü vardı. Birden dayımın kolunu kavradım.

Öldürme onu! dedim.

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Neden?

Sanki annem gibi yürüyor, dedim, bak!

Benim artık öyle bir kardeşim yok, dedi dayım. Bunu ilk defa söyledi. Anneannem, Tövbe, tövbe, deyip başını iki yana salladı. Ağlamaklı olmuştu. Bana acıyarak baktı. Dayım başparmağının tırnağıyla ezdi tahtakurusunu. Ötekilerden daha güçlü çıkan çıtırtıyı duydum. Sandalye bacağına üstünden kayıp yere düştü.

Anladım ki, annem artık gelmeyecekti.

Burası neden çok tanıdık geldi sana? Çocukluğunun ıssızlığını bulman ve unuttuğun kokuları duymandan olsa gerek. Evlerden birinde biber kızartılıyor, sokak aralarında çocuklar oynuyor, yaşlı kayalar ise acı çekiyordu. Girdiğin bir kahvede ortaya verdiğin selam askıda kaldı. Müşterisi değişmeyen mekânın yabancısısın.

Boş Zamanlar edebiyatımızın usta öykücüsü Cemil Kavukçu'nun yeni kitabı. Küçük ayrıntılardan katı gerçekleri çekip çıkaran, gölgesi koca bir yaşama vuran bir anıyı ince ince işleyen yazar her zamanki gibi iç dünyaların derinlerine nüfuz ediyor.

Toplumun farklı katmanlarından kişilerin sanrılı gerçekliklerine, sıkıntı ve çilelerine, bağımlılıklarına, yaşadıkları küçük yerlerden kurtulma hayallerine ve sürgün edilmişliklerine ışık tutan yazar bir kez daha görünürdeki gerçeklik ile yaşananlar arasındaki uçurumları gözler önüne seriyor.

#aile #taşra #bağımlılık #hayaller #kabuslar #iççatışma #hüsran #sıkıntı

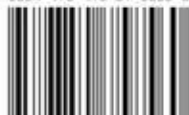
Kapak tasarımı: Melih Kavukçu

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

öykü

ISBN 978-975-07-5856-0

9 789750 758560